

- Слушай, Борисе... А не ставай толкова съвестен!...
Човек би помислил, че си главен акционер в фирмата! - обажда се
Лила.

Борис я поглежда злобно и отминава.

II

- Вярно ли е? - гнени се чакъра

- Да, вярно е! - отвръща Ирина.

- А какви планове имате?

- Ние нямаме никакви планове

- Значи тъй, никаквице! Ти си приела да го забавляваш
като леко момиче!

- Знаеш, че не съм... Че не мога да бъда леко момиче!

- Зная само, че ходиш с просеците на града, да ми се
смият хората!.. Поне да беше приличен човек, а то... самохвалко
и лентий!... Едва го приеха по милост в склада, а той бликува
за милиони! Попивко с попивкозците!

Чакъра бясно труна вратата след себе си.

- Ирина се отпуща на един стол и се разридава.

Приближава майка ѝ и я погледва по бузата.

- Каж ми всичко!... Случило ли се е нещо?

Ирина разбира въпроса.

- Не, бъди спокойна, нищо не се е случило.

- Имате ли никакви намерения?

- Нищо определено до сега... Аз трябва да свърша уни-
верситета... Той иска да се издигне, да спечели много пари...

- Всеки иска това. Но дали може?

- Аз зная. Сигурна съм че може!

Майката въздъхва загрижено.

- Каква заплата получава?

- Хиляда и двеста лева.

- Малко. Няма да стигнат дори за него.